

Arrest

nr. 253 094 van 20 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 30 september 2019.

1.2. Op 9 oktober 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 23 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 23 april 1988 geboren in Santa Ana, El Salvador. Van uw geboorte tot aan uw vertrek woonde u bij uw ouders in El Congo, Santa Ana. Uw vader had koffieplantages en u hielp hem doorheen de jaren met het werk op de plantages. Sinds 2013 tot vlak voor uw vertrek werkte u in een vestiging van KFC, in uw land genaamd Pollo Campero, in El Congo, Santa Ana.

Op 4 februari 2019 was u aan het werken in Pollo Campero toen er plots twee bendeleden van de zone El Congo binnen kwamen. Het gebeurde wel vaker dat bendeleden eten kwamen opeisen dus u probeerde een normale conversatie met hen aan te gaan opdat er niets erg zou gebeuren. Dit keer eisten ze echter geld, ze vroegen om een renta van 2000 dollar per maand. U riep uw ploegbaas die kwam kijken wat er gaande was, maar die zei dat jullie niets gingen betalen. Omdat het ook niet de eerste keer was dat de bendeleden naar de vestiging kwamen hechtte de ploegbaas er geen belang aan. De bendeleden zeiden vervolgens tegen u dat jullie de zaak moesten sluiten of dat ze anders in de namiddag gingen terugkeren om jullie te vermoorden. Nadat ze weg waren vertelde u het aan uw baas en zei u dat u ontslag nam, u wilde uw leven niet in gevaar brengen. Anderhalf uur later vertrok u uit de vestiging en u keerde nooit meer terug. Na uw vertrek is de zaak, tot de dag van vandaag, steeds open gebleven. Die namiddag deden zich ook geen verdere problemen voor.

Op 5 februari 2019 voerde de lokale politie een actie uit waarbij meerdere bendeleden van uw zone werden opgepakt. Volgens uw broer, die werkt als politieman, zaten de verdachten van de overval op de Pollo Campero daarbij. U hebt hier verder niets meer over vernomen.

Half april 2019 ging u naar de lokale markt om inkopen te doen. Daar werd u aangesproken door een bendelid die u zei dat ze wisten wie u was, dat u in het restaurant werkte en dat het uw schuld was dat de politie zijn vrienden had opgepakt. Hij bedreigde u en zei dat uw ouders en broer ook gevaar liepen. De volgende dag zag u de bendeleden nog een keer in de buurt van uw woning. De rest van april was er steeds veel politie aanwezig in uw buurt en kalmeerden de zaken. In juli 2019 besliste u voor uw veiligheid te verhuizen naar de woning van uw tante. Toen u bij uw tante woonde ging u alsnog klacht indienen bij de politie. Eén week later verhuisde u van uw tante naar de politiekazerne van uw broer waar u nog een maand verbleef alvorens u het land verliet.

Op 22 september 2019 nam u het vliegtuig van El Salvador naar Spanje en van Spanje naar Nederland waar u de trein nam naar België. Op 30 september 2019 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u vermoord te worden door de bendeleden omwille van de renta en ook omdat uw broer politieman is. U meent daarnaast dat indien de bende te weten komt dat u in het buitenland geweest bent ze u zullen viseren omdat ze dan zouden denken dat u omwille van hen was gevlucht.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart (DUI), een klacht die u indiende bij de politie in uw land.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land aannemelijk maakt.

Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in El Salvador een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uwen hoofde rechtvaardigt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Als motief voor uw aanvraag tot internationale bescherming haalt u aan dat u bedreigd werd door leden van de bende MS. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen zijn immers vaag en bevatten verschillende tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate schaden.

In februari 2019 zou u persoonlijke problemen hebben gekregen met leden van de bende MS. Ten eerste wordt opgemerkt dat het niet logisch is dat de bendeleden u persoonlijk verantwoordelijk zouden houden voor het niet bemachtigen van de 2000 dollar die ze kwamen opeisen in de vestiging van Pollo Campero. U was immers een gewone werknemer die zijn job probeerde te doen en niet de baas van het filiaal. Dat moeten de bendeleden ook geweten hebben aangezien u daar al zes jaar werkte en de bendeleden daar al minstens een jaar eten kwamen opeisen (CGVS, p.8, p.11). Bovendien riep u op het moment van de feiten uw ploegbaas die naar de voorkant van het restaurant kwam en aangaf dat jullie niet gingen betalen. Een logisch gevolg zou zijn dat de bendeleden dan uw ploegbaas of de filiaalmanager verantwoordelijk zouden houden. Verder wordt opgemerkt dat er op het moment van de feiten nog andere werknemers in het restaurant aanwezig waren die na de feiten gewoon zijn blijven verder werken (CGVS, p.10).

Ten tweede haalt u aan dat de bendeleden dreigden terug te komen in de namiddag om jullie te vermoorden als jullie het restaurant niet zouden sluiten. Desondanks het feit dat jullie niet gehoorzaamden is er verder niets gebeurd. U verklaart dat u niet meer aanwezig was omdat u ontslag had genomen, maar dat het restaurant die namiddag en alle dagen daarna tot nu steeds geopend is gebleven en dat zonder noemenswaardige problemen (CGVS, p.10-11). Daarbij is het ook onaannemelijk dat gewapende bendeleden 2000 dollar zouden eisen en vervolgens zonder meer en zonder buit zouden vertrekken. Dat en het feit dat uw baas, na kort een blik te werpen op de gewapende mannen, enige medewerking zou weigeren doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten. Dat de bendeleden daarna ook hun dreiging om in de namiddag terug te komen niet uitvoeren toont wederom het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal (CGVS, p.11-12).

Nog volgens uw verklaringen zouden de dag na de overval 5 bendeleden opgepakt zijn waarvan er enkele in verband konden worden gebracht met de overval. Het is echter merkwaardig dat u zegt hier verder niets over te weten.

U verklaart dat door te zeggen dat u niet meer dieper op het thema wilde ingaan (CGVS, p.12-13). Mochten de feiten echter effectief hebben plaatsgevonden mag toch enige interesse van uw kant verwacht worden. Zeker aangezien uw broer politieagent was voor de afdeling die zich bezig houdt met het opsporen en arresteren van bendeleden en hij degene was die u de informatie doorspeelde.

Hoe dan ook zou er hierna niets meer gebeurd zijn tot u plots op een dag in april op de markt werd aangesproken door een bendelid. Ook dit feit linkt u aan de overval van februari 2019. Het bendelid zou echter enkel bedreigingen hebben uitgesproken, zijn broeksriem hebben aangeraakt alsof hij een wapen had en verder niets ondernomen hebben. Ook dit gedrag strookt niet met wat men van dergelijke situatie mag verwachten. Mochten de bendeleden immers nog naar u op zoek zijn geweest hadden ze in een klein dorp als El Congo al lang de kans gehad u te benaderen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat zij plots twee maanden na de feiten u hierover zouden aanspreken zonder verder iets van u te eisen (CGVS, p.13). U zou een dag later ook nog bendeleden gezien hebben in de buurt van uw huis en vervolgens beslist hebben om naar uw tante te verhuizen. U wordt gevraagd waarom u stelt dat u toen besliste dat het niet meer veilig was en dat u naar uw tante moest, maar dat u vervolgens wel nog tot juli 2019 wachtte om effectief te verhuizen. U antwoordt dat u vreesde voor uw leven en dat van uw broer en uw ouders. De protection officer wijst u erop dat als u voor uw leven zou vrezen dat u dan toch geen drie maanden zou wachten om te verhuizen, waarop u verklaart dat u hoopte dat er niets ging gebeuren (CGVS, p.13-14). Het feit dat er ook effectief niets gebeurd is bevestigt dan ook verder het vermoeden dat uw verklaringen over de feiten niet geloofwaardig zijn. U blijft herhalen dat u dacht dat ze u gingen vermoorden, maar weet niet te verantwoorden om welke reden u in juli pas verhuisde, de laatste bedreigingen dateerden immers van april (CGVS, p.14). Dat u dus in het geheel niets concreet kan maken over deze vrees tast op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas aan. Als u in ernstige mate bedreigd werd en uw leven in gevaar was mag toch van u worden verwacht dat u daar in detail kan over vertellen en dat u ook vroeger actie zou hebben ondernomen. Dat u dit nalaat bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw relaas.

Verder geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat uw familie, toen u nog in het land was en tot op dit moment, geen problemen ondervindt afgezien van het algemeen probleem dat uw broer politieagent is en dus een risicovol beroep heeft (CGVS, p.15). Deze verklaring wijst er dan ook op dat er uit uw relaas geen actuele vrees kan worden afgeleid. De bedreigingen die de bendeleden zouden hebben geuit ten aanzien van uzelf en uw familie werden immers nooit hard gemaakt en dat terwijl u nog meerdere maanden in El Salvador bleef wonen. Ook uw familie woont op dit moment nog steeds op dezelfde plek en dit zonder noemenswaardige problemen (CGVS p.5). Uw broer woont ook nog steeds op zijn zelfde adres en werkt nog steeds als politieman (CGVS, p. 6).

Naast het feit dat u er dus niet in slaagt deze bedreigingen te concretiseren, komt de inhoud van uw verklaringen bij het CGVS ook niet overeen met de klacht die u hebt ingediend bij de nationale politie in El Salvador. Daarin staat immers volstrekt niets vermeld over de feiten die zich in februari zouden hebben voorgedaan toen u aan het werk was in Pollo Campero. Enkel staat er geschreven dat u op de markt benaderd zou zijn door twee personen van de bende MS die zeiden dat ze u kenden en dat u de renta niet had willen betalen. Bovendien spreekt u in de klacht over twee personen en verklaarde u bij het CGVS dat het er drie waren waarvan één u aansprak (CGVS, p.9). Het is dan ook niet aannemelijk dat mochten deze feiten zich hebben voorgedaan en u de bedreigingen op de markt hieraan linkt, dat u hier dan bij de politie niets over zou laten optekenen. Door deze lacunes maakt u dan ook niet sterk dat u bij terugkeer naar uw land een gegronde vrees op vervolging hebt.

Verder legt u ook uw internationaal paspoort en uw nationale identiteitskaart voor. Deze documenten bevestigen uw identiteit, die op dit moment door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Verder hebben deze documenten geen invloed op de beslissing.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees, namelijk dat u afgeperst en bedreigd werd door leden van de bende MS. Uw verklaringen kunnen dan ook niet langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen.

Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst stelt verzoeker dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Hij betoogt als volgt. "Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn. Verwerende partij vindt het vervolgens vreemd dat de bendeleden verzoekende partij zouden hebben aangesproken om 200 dollar te betalen gezien zij er enkel een werknemer was: "...". Verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor dat de bendeleden binnen kwamen en iemand zelfs cliënten lastig vielen. Zij gingen op zoek die aan het werken was in de winkel, ongeacht of dit nu een verantwoordelijke/eigenaar was van de winkel dan wel een gewone werknemer. Voor hen was het vooral van belang dat de boodschap aankwam en dat er betaald werd. Ze bedreigden verzoekende partij met de dood en maakten duidelijk dat zij nergens in EL Salvador veilig zou zijn. Omdat zij duidelijk hadden gezegd dat zij in de namiddag terug zouden keren, wilde verzoekende partij geen verdere risico's meer nemen en stopte zij met werken. Dat andere werknemers op dat ogenblik bleven verder werken, kan niet aan verzoekende partij verweten worden. Iedereen maakte voor zichzelf uit hoeveel hij/zij nog kon verdragen en hoe serieus hij de bedreigingen nam. Gezien verzoekende partij nog een bijkomend probleem had waardoor zij in het oog zou springen - met name haar broer die een politie agent was, zag zij geen andere uitweg dan onmiddellijk te stoppen met werken. Verzoekende partij kan niet verweten worden dat de bendeleden uiteindelijk niet terugkeerden die namiddag, zoals gesteld in de beslissing. Verwerende partij mag dit dan wel ongeloofwaardig vinden, dit vormt geen afdoende motivering om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende : « ... ». Verzoekende partij begrijpt niet welke interesse zich had moeten tonen bij de arrestatie van deze 5 bendeleden. Had zij zich dan in het onderzoek moeten mengen?? Zij was als de dood voor de bendeleden en wilde er zo ver mogelijk vanaf blijven. Bovendien werd zij door haar baas beschuldigd dat de hele overval in scène zou zijn gezet om geld van hem af te troggelen. Zij wilde aldus zich niet verder in deze zaak mengen om niet als een mededader te worden gezien.

Verwerende partij stelt vervolgens dat de verklaringen van verzoekende partij niet zouden overeen komen met hetgeen er te lezen valt in de klacht: "...". Verwerende partij heeft klaarblijkelijk alle gebeurtenissen door elkaar gehad. Verzoekende partij heeft 3 problemen gehad, 3 incidenten waardoor zij beslist heeft om haar land te ontvluchten. Zo was het bezoek van de bendeleden in het restaurant waar zij werkte. Daarnaast werd zij op de markt bedreigd door 2 bendeleden en bij een ander incident werd zij in de buurt van haar huis bedreigd door 3 bendeleden. In de klacht wordt vermeld dat de bendeleden die haar aan de markt aanspraken haar duidelijk maakten dat zij wisten dat zij in het restaurant werkte en geweigerd had om renta te betalen. Verwerende partij haalt aldus alles door elkaar en heeft verzoekende partij klaarblijkelijk verkeerd begrepen. Het is onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat het niet zou zijn bewezen dat het leven van verzoekende partij in gevaar zou zijn indien zij terug zou keren naar El Salvador. Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij en haar familieleden werden bedreigd met de dood. Zij kon geen kant meer op. Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dan ook dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat verzoeker kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor zijn leven. Hij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Hij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl-3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019 en stelt dat met de coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen. Verzoeker stelt geen werk meer te zullen vinden door deze crisis en ook niet de noodzakelijke zorg te kunnen krijgen indien hij besmet geraakt met de ziekte.

Hij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Hij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en nieuwe beslissingen te nemen.

2.2. Verzoeker partij voegt de bestreden beslissing en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 26 maart 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020 (hyperlink), "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd*

met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn paspoort en identiteitskaart neerlegt. De Raad acht zijn Salvadoraanse nationaliteit, die niet betwist wordt door verwerende partij genoegzaam bewezen.

Volgens zijn verklaringen begon verzoeker te werken in een vestiging van KFC in El Congo in 2013 en bleef hij er werken tot 4 februari 2019. Op die dag zouden immers bendeleden van MS de vestiging zijn binnengestapt en 2000 dollar renta geëist hebben. Toen dat geweigerd werd door de manager van de vestiging, zouden de bendelen gezegd hebben dat zij moesten sluiten omdat zij anders in namiddag zouden terugkomen om hen te vermoorden. Verzoeker nam die dag ontslag en op 5 februari werden meerdere bendeleden van zijn zone opgepakt, waaronder, volgens zijn broer die bij de politie werkt, de verdachten van de bedreiging in de vestiging van KFC. Verzoeker bleef in El Congo wonen en half april werd hij volgens zijn verklaringen op de markt aangesproken door een bendelid die zei dat hij wist dat hij in het restaurant had gewerkt en dat het zijn schuld was dat zijn vrienden waren opgepakt door de politie (notities PO, p. 9). De volgende dag zag hij twee personen dicht bij zijn huis die hem verdacht leken en waarvan één een wapen wou boven halen. Hij vertelde dit voorval aan zijn broer en daarna was er altijd politie aanwezig in de buurt van zijn huis, waardoor de zaken kalmeerden. Toch voelde hij zich niet veilig en verhuisde hij naar zijn tante in Lourdes Colon in juli. Daar werden de zaken volgens verzoeker erger en toen hij via de contacten van zijn broer hoorde dat de bendeleden hem zochten, besliste zijn broer dat hij in de politiekazerne moest komen wonen. Daar verbleef hij vervolgens tot zijn vertrek uit El Salvador op 22 september 2019.

Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de informatie bijgebracht door verwerende partij door middel van haar aanvullende nota en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden bedreigingen en afpersing door leden van de bende MS.

In zoverre uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat afpersing door bendes in El Salvador veelvuldig voorkomt en dat zowel kleine als grote bedrijven er het slachtoffer van worden, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de bedreiging door de bende op 4 februari 2019 en de daaruit voortvloeiende bedreigingen op de markt in april 2019 niet geloofwaardig zijn. Zelfs indien verzoeker zou zijn aangesproken door de bendeleden in de vestiging van KFC, is het niet aannemelijk dat de bendeleden hem hierover twee maanden na de gebeurtenissen zouden hebben aangesproken en dat zij verder de zaakvoerder niet persoonlijk zouden hebben aangesproken indien zij werkelijk van plan waren om vanaf dan 2.000 dollar renta te eisen van de vestiging. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker al sinds 2013 in de vestiging werkte en dat de bendeleden er al minstens een jaar regelmatig over de vloer kwamen en gratis eten eisten en kregen, zodat aangenomen kan worden dat de bendeleden wisten dat verzoeker niet de zaakvoerder was en bijgevolg ook niet kon instaan voor het betalen van de renta. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker nog diezelfde dag ontslag nam, maar dat de zaakvoerder en zijn andere collega's wel aan de slag bleven en dat, ondanks hun bedreiging hen te vermoorden indien zij de zaak niet zouden sluiten, de zaak die dag en daarna gewoon open bleef en dat er volgens zijn verklaringen niets gebeurde.

Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan het beweerde incident op 4 februari 2019, *quod non in casu*, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat hij en de andere personen die in de KFC vestiging werkten door deze benedeleden ongemoeid werden gelaten, ondanks de zware bedreigingen aan hun adres. De bestreden beslissing stelt dan ook op goede gronden dat *“Ten tweede haalt u aan dat de benedeleden dreigden terug te komen in de namiddag om jullie te vermoorden als jullie het restaurant niet zouden sluiten. Desondanks het feit dat jullie niet gehoorzaamden is er verder niets gebeurd. U verklaart dat u niet meer aanwezig was omdat u ontslag had genomen, maar dat het restaurant die namiddag en alle dagen daarna tot nu steeds geopend is gebleven en dat zonder noemenswaardige problemen (CGVS, p.10-11). Daarbij is het ook onaannemelijk dat gewapende benedeleden 2000 dollar zouden eisen en vervolgens zonder meer en zonder buit zouden vertrekken. Dat en het feit dat uw baas, na kort een blik te werpen op de gewapende mannen, enige medewerking zou weigeren doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten. Dat de benedeleden daarna ook hun dreiging om in de namiddag terug te komen niet uitvoeren toont wederom het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal (CGVS, p.11-12).”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en de stelling dat hij geen verdere risico's wou nemen en stopte met werken. Waar verzoeker stelt dat aan hem niet kan verweten worden dat de andere werknemers verder bleven werken, stelt de Raad vast dat hij een loutere vaststelling gebaseerd op diens verklaringen verwacht met een verwijt en dat dit laatste geenszins kan gelezen worden in de motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan de verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen aan de hand van concrete elementen. De Raad kan enkel vaststellen dat hij hier geenszins in slaagt. Dit geldt des te meer voor verzoekers stelling dat verwerende partij zijn verklaringen over het incident op 4 februari 2019 ongeloofwaardig mag vinden maar dat dit geen afdoende motivering is om het relaas van verzoeker in twijfel te trekken. Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing verzoekers relaas op grond van meerdere in de bestreden beslissing uiteengezette elementen ongeloofwaardig wordt bevonden. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker verder geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen.

Ook met betrekking tot de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de beweerde gebeurtenissen in april op de markt en het gegeven dat hij, ondanks het feit dat hij vreesde voor zijn leven, nog tot juli 2019 wachtte om te verhuizen, voert verzoeker niet het minste verweer. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden het volgende *“Nog volgens uw verklaringen zouden de dag na de overval 5 benedeleden opgepakt zijn waarvan er enkele in verband konden worden gebracht met de overval. Het is echter merkwaardig dat u zegt hier verder niets over te weten. U verklaart dat door te zeggen dat u niet meer dieper op het thema wilde ingaan (CGVS, p.12-13). Mochten de feiten echter effectief hebben plaatsgevonden mag toch enige interesse van uw kant verwacht worden. Zeker aangezien uw broer politieagent was voor de afdeling die zich bezig houdt met het opsporen en arresteren van benedeleden en hij degene was die u de informatie doorspeelde. Hoe dan ook zou er hierna niets meer gebeurd zijn tot u plots op een dag in april op de markt werd aangesproken door een bendelid. Ook dit feit linkt u aan de overval van februari 2019. Het bendelid zou echter enkel bedreigingen hebben uitgesproken, zijn broeksriem hebben aangeraakt alsof hij een wapen had en verder niets ondernomen hebben. Ook dit gedrag strookt niet met wat men van dergelijke situatie mag verwachten. Mochten de benedeleden immers nog naar u op zoek zijn geweest hadden ze in een klein dorp als El Congo al lang de kans gehad u te benaderen. Het is dan ook niet geloofwaardig dat zij plots twee maanden na de feiten u hierover zouden aanspreken zonder verder iets van u te eisen (CGVS, p.13). U zou een dag later ook nog benedeleden gezien hebben in de buurt van uw huis en vervolgens beslist hebben om naar uw tante te verhuizen. U wordt gevraagd waarom u stelt dat u toen besliste dat het niet meer veilig was en dat u naar uw tante moest, maar dat u vervolgens wel nog tot juli 2019 wachtte om effectief te verhuizen. U antwoordt dat u vreesde voor uw leven en dat van uw broer en uw ouders. De protection officer wijst u erop dat als u voor uw leven zou vrezen dat u dan toch geen drie maanden zou wachten om te verhuizen, waarop u verklaart dat u hoopte dat er niets ging gebeuren (CGVS, p.13-14). Het feit dat er ook effectief niets gebeurd is bevestigt dan ook verder het vermoeden dat uw verklaringen over de feiten niet geloofwaardig zijn. U blijft herhalen dat u dacht dat ze u gingen vermoorden, maar weet niet te verantwoorden om welke reden u in juli pas verhuisde, de laatste bedreigingen dateerden immers van april (CGVS, p.14). Dat u dus in het geheel niets concreet kan maken over deze vrees tast op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas aan. Als u in ernstige mate bedreigd werd en uw leven in gevaar was mag toch van u worden verwacht dat u daar in detail kan over vertellen en dat u ook vroeger actie zou hebben ondernomen. Dat u dit nalaat bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw relaas. De Raad stelt vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier en ongemoeid worden gelaten in het verzoekschrift.*

De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de benedeleden die hem volgens zijn verklaringen bedreigd hadden in het kader van de operatie van de politie op 5 februari 2019 werden opgepakt zoals hij beweert. Volgens zijn verklaringen zou zijn broer dit hebben gezegd, maar uit niets blijkt dat waaruit zijn broer dat zou hebben kunnen afgeleid, nu verzoeker zelf verklaart dat hij de benedeleden niet bij naam kende en verzoekers broer verder ook niet rechtstreeks betrokken was bij de politieactie.

Bovendien stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen, verzoekers familie na de beweerde feiten, zowel toen verzoeker nog in El Salvador was als na zijn vertrek, geen problemen heeft ondervonden die direct gelinkt kunnen worden aan diens beweerde problemen met de bende. Verzoeker verklaart weliswaar dat zijn broer politie-agent is en uit hoofde van zijn beroep *“altijd in problemen zal zijn”* maar omdat hij gewapend is geen problemen meer heeft gehad door zijn beroep (notities PO, p. 15). Ook zijn ouders en zus hebben volgens verzoekers verklaringen geen problemen meer gehad omwille van de beweerde bedreigingen aan het adres van verzoeker en het feit dat hij de oorzaak zou zijn van de opsluiting van de benedeleden. Verder blijkt ook dat verzoeker, ook al verbleef hij nog verschillende maanden in El Salvador in zijn huis na de beweerde bedreiging in april, geen concrete bedreigingen meer heeft ervaren. De vaststelling dat verzoeker noch zijn familie na april 2019 door de benedeleden benaderd werd is een verdere indicatie van het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen met betrekking tot de beweerde bedreigingen. De Raad kan bijgevolg niet anders dan vaststellen dat verzoeker de door hem voorgehouden vrees voor vervolging door de bende MS in El Congo omwille van de beweerde incidenten in februari en april 2019 niet aannemelijk maakt.

Tenslotte stelt de Raad vast dat waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, gevraagd *“hoeveel benedeleden waren er op de markt?”* antwoordt *“Ik denk drie, één sprak me aan en die zei me van alles. En er stonden er nog twee andere achter mij”* (notities PO, p. 9), uit de door hem neergelegde aanklacht blijkt dat hij verklaarde dat op 12 april 2019 op de Congomarkt van Santa Ana *“werd benaderd door 2 mannen die lid waren van de Mara MS (...)”*. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat hij het incident op de markt situeert in april 2019 (notities PO, p. 9) en slechts met betrekking tot het incident op de markt verklaart dat hij persoonlijk aangesproken werd. Dat verwerende partij alles door elkaar zou halen, zoals verzoeker betoogt in het verzoekschrift, kan dan ook geenszins worden aangenomen.

5.3. In zoverre verzoeker aanvoert te vrezen door de bende gevisieerd te zullen worden omdat hij in het buitenland heeft verbleven en ze zouden denken dat hij omwille van hen is gevlucht, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar hetgeen voorafgaat en waarbij werd vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador problemen had met de bende MS noch met andere bendes. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer door hen zou worden gevisieerd omdat hij hen zou hebben ontvlucht.

In zoverre verzoeker stelt dat hij omwille van zijn verblijf in het buitenland in het vizier van de bendes zal komen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat Salvadoranen die terugkeren en geen bende-gerelateerde problemen kenden voor hun vertrek een verhoogd risico lopen onderworpen te worden op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 9 januari 2020, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden.

Verzoekers verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Verder stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat er geen elementen zijn om aan te nemen dat verzoeker louter en alleen omwille van zijn verblijf in het buitenland bij terugkeer naar El Salvador vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet riskeert. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerde problemen met de bende MS. De Raad stelt dan ook vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen wordt aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn beweerde problemen met bendeleden van MS 13 niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn.

Voor zover verzoeker een reëel risico op ernstige schade poogt aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, hij geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien hij besmet zou geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zal kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *“ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precare socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Waar verzoeker wijst op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle

partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoeker geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendegeweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET